

κατ' ἀρσενικόν γένος· ἡ λέξις κορυφή ἀδιαφόρος
κατ' ἀρσενικόν ἢ θηλυκόν.

Στίχ. 35. Τὸ Ἰππωνος γέγραπται δι' ἐνός πι,
ἐν φ' ἐν τῇ ἐπαναλήψει τοῦ ὀνόματος στίχ. 86 ὁρ-
θῶς διὰ δύο.

Στίχ. 36. Συνεπληρώσαμεν ἐν ἀρχῇ (Δαμο)-
κρίτου, καθόσον ἐλλείπουσι τέσσαρα γράμματα,
ἀλλὰ δυνατόν νὰ ἦτο καὶ ἄλλο τὸ πρῶτον συνθε-
τικόν.

Στίχ. 42. Τὸ ὄνομα Λύσην Ἀνδρία εἶνε κεχα-
ραγμένον καθαρῶς ὡς ἀντεγράφη. Βεβαιότατα ὁ
χαρακτῆρς ἀντὶ τοῦ Λύσων ἔγραψε Λύσην.

Στίχ. 72. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὀνόματος (Σ)ῖ-

μος, εἶνε ἀβεβαία, ἀλλ' ἐὰν ὀρθῶς ἔχη τὸ Φίλω-
νος), δὲν ἐλλείπει ἐκ τοῦ δευτέρου ὀνόματος ἢ ἐν
μόνον γράμμα.

Στίχ. 74. Τὸ Ἀρχελοιοδώρου ἔχει καθαρῶς
οὕτως. Ἴσως ἤμαρτεν ἐνταῦθα ὁ χαρακτῆρς προσθεῖς
τὸ ρ, ἀντὶ τοῦ Ἀρχελοιοδώρου.

Στίχ. 83. Πρὸ τοῦ Λωτέλεος ὅπερ καθαρόν,
υπάρχει χώρος δύο ἐξηλειμμένων γραμμάτων·
ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν συμπλήρωσιν
τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις 20 Ἀπριλίου 1887.

Β. ΣΤΑΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

I

Ἐν ταῖς ἐν Ἀκροπόλει πρὸ τῆς Θόλου γιγνομέ-
ναις ἀνασκαφαῖς ἀνευρέθη νέον τεμάχιον τῆς ἐπι-
γραφῆς, ἧς ἄλλο τεμάχιον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν Ἀρχ.
Ἐφημ. 1886 σ. 269 κ. ε.

Τὸ νέον τοῦτο τεμάχιον πεντελικῶν λίθου καὶ
ὕψ. 0,18, πλατ. 0,28 καὶ πάχ. 0,08 γαλλικοῦ
μέτρου πάντοθεν τεθραυσμένον πλὴν τῆς ἀριστερᾶς
πλευρᾶς, ἧτις φαίνεται ὅτι εἰς ἄλλην προσεκολλᾶτο
πλάκα, ἔχει ὡς ἐξῆς·

1		ε	κ	ε	ι
		ε	ε	ε	ε
	Ν	Ι	:	Ε	Χ
	ε	κ	ε	ν	
5	Λ	Ο	ε		
	ρ	Ο	Μ		
10					
		Θ	Ε	Φ	Ι
		Τ	Ρ	Α	Γ
		Ω	Ι	Δ	Ω
		Ν	Η	ε	κ
		Η	Γ	Ε	Ι
		κ	Λ	Η	ε
		κ	Ρ	Ι	Τ
		Λ	Θ	Η	Ν
		Ε	Π	Ι	Κ
		Τ	Ρ	Ο	Ω
		Ν	Τ	Ο	ε
		Τ	Ρ	Ο	Ω
		Ν	Τ	Ι	ε
		Ρ	Α	Ι	

συμπληρούμενον ὧδε

I

[τραγφδῶν]
[. . . Παια]νι(εὺς) ἐχο(ρήγει
[. . . ἐδίδα]σκεν

[κωμφδῶν]
[. ε] Κει[ριάδης]
[ἐχορήγ]ε[ι]
Θεόφιλος ἐδί[δασκεν]
τραγφδῶν

5 [ὑποκριτῆς Θεττα]λός
[ἐπὶ]
[. παίδων]
[.] κωμ[. . . ἐχορήγει]

10

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς δευτέρας στήλης εἶνε ἡ ἀναγραφή τῶν ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος Ἀριστοφῶντος (330 π. χ. Ὀλυμ. 112,3) ἐν τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις τελεσθέντων μουσικῶν ἀγώνων, ὡς τοῦτο ἡμῖν δεικνύει τὸ σφζόμενον ὄνομα τοῦ ἄρχοντος Κηφισοφῶντος τῆς ἐπομένης ἀναγραφῆς· ὁ ἄρχων οὗτος εἶνε ὁ τῆς Ὀλυμπ. 112,4 (Διόδ. Σικελ. 17, 74). Ἐκ τῆς πρώτης ἀναγραφῆς τῆς δευτέρας στήλης τοῦ ἡμετέρου τεμαχίου κυροῦται ἡ γνώμη τοῦ Meineke (Meineke Histor. crit. comic. graecorum p. 434) κατατάξαντος τὸν Θεόφιλον ἐν τοῖς ποιηταῖς τῆς μέσης κωμωδίας τοῦ Φαβρικίου (Bibl. Gr. II p. 500) θεωροῦντος αὐτὸν ὡς ποιητὴν τῆς παλαιᾶς κωμωδίας.

Ὁ χορηγὸς Θηραμένης εἶνε ὁ τῷ 320 π. Χ. Ὀλυμπ. 115,1) ὡς γραμματεὺς ἀναφερόμενος ἐν ἐπιγραφῇ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κουμανούδη ἐν Ἀθηναίου τόμ. VI σ. 158 δημοσιευθείσῃ (ἴδ. καὶ Dittenberger Sylloge κτλ. ἀριθ. 337). Ἀγνοοῦμεν ἂν ὀφείλωμεν νὰ ταυτίσωμεν αὐτὸν τῷ ὁμωνύμῳ ἐχθρῷ τοῦ Δημοσθένους, καθ' οὗ γέγραπται ἡ τετάρτη αὐτοῦ ἐπιστολή ἢ ἐπιγραφομένη «περὶ τῆς Θηραμένους βλασφημίας».

Τὸ κεκολωμένον ὄνομα τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ εἶνε ἀτυχῶς ἀδύνατον μετὰ θετικότητος νὰ συμπληρώσωμεν. Ὡς ὁ Köhler (Mittheilungen d. deutsch. Arch. Instit. 1878 p. 116) ἀμφιβάλλει ἂν ἐν στ. 23 τῆς αὐτόθι ἐν σ. 113 δημοσιευομένης ἐπιγραφῆς τὸ σφζόμενον ΟΚΛΗΞ ὀφείλῃ νὰ συμπληρῶσιν εἰς Τιμοκλῆς ἢ Φιλοκλῆς¹, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, διότι τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως ΚΛΗΞ κενὸν συμπληροῦσιν ἀκριβῶς τὰ ὀνόματα ἀμφοτέρων τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τραγικῶν τοῦ Τιμοκλέους καὶ Φιλοκλέους τοῦ νεωτέρου. Καὶ ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφῇ, ἦν πρῶτος ὁ ἡμέτερος

¹ Ὁ Dittenberger Sylloge ἀριθ. 407 σημ. 14 προτιμᾷ τὸ Φιλοκλῆς.

[Θη]ραμένης Κηφισι(εὺς)
ἐχορήγει
[. κ]λῆς ἐδίδασ(κεν)
[ὑποκ]ριτῆς
Ἀθηνόδωρος
Ἐπὶ Κηφισοφῶντος
[Ἴπ]π[οθ]ωντὶς παίδων

Κουμανούδης ἐν Ἀθηναίου τόμ. VI σ. 476 ἐξέδωκεν καὶ ἦτις ἀνάγεται εἰς τοὺς μουσικοὺς ἀγῶνας τοὺς γενομένους τῇ 109,3-110,1 Ὀλυμ., ἢ κατάληξις ΟΚΛΗΞ εἶνε ἡ τοῦ ὀνόματος τοῦ νικήσαντος τραγικοῦ ποιητοῦ.

Ὁ τραγικὸς ὑποκριτῆς Ἀθηνόδωρος εἶνε λίαν γνωστός. Παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου 29 (ἴδ. καὶ Ἀθῆν. 12,538) ἀγωνίζεται οὗτος ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ νικᾷ τὸν ἀντίπαλόν του Θετταλόν. Οἱ δύο οὗτοι εὗρηται ἀνταγωνιζόμενοι καὶ ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ ἐπιγραφῇ (Ἀθῆν. τόμ. VI σ. 476 κ. ἐ.) Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οὐδόλως ἐδιστασαμεν τὸ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ΛΟΞ εἰς Θετταλός νὰ συμπληρώσωμεν.

Τὸ ἡμέτερον τεμάχιον εἶνε συνέχεια τοῦ ἐν C. I. A II 971, e τεμαχίου, δὲν προσαρμόζεται ὁμοίως αὐτῷ. Ἐν τῷ τεμαχίῳ e ἀπαντῶσιν ὁ ἄρχων Ἀριστοφάνης τῆς Ὀλυμπ. 112,2 καὶ ὁ ὑποκριτῆς Ἀθηνόδωρος, ὡς συμπληροῖ ὁ Köhler τὸ σφζόμενον ΡΟΞ. Ἀτυχῶς τὸ τεμάχιον e εἶνε λίαν ἐφθαρμένον, ὥστε ἀδύνατος εἶνε ἡ ἐξ αὐτοῦ συμπλήρωσις τῶν τοῦ ἡμετέρου τεμαχίου ἀναγραφῶν.

Τὸ ἡμέτερον τεμάχιον διαφέρει τῶν πρὸ αὐτοῦ εὑρεθέντων, καθ' ὅτι τὸ ἐχορήγει δις (στηλ. β' στ. 2 καὶ β) εὗρηται ἐν ἰδίᾳ γραμμῇ καὶ τὰ 8 αὐτοῦ γράμματα κατέχουσι θέσιν 9 γραμμῶν τῶν ἄλλων στίχων. Ἐπίσης ἐν ἰδίᾳ γραμμῇ καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἐχορήγει εἶνε γεγραμμένη καὶ ἡ λέξις ὑποκριτῆς, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε ἐγράφετο συγκεκομμένη καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκριτοῦ.

II

Ἐκεῖ που παρὰ τὴν Θόλον εὑρέθη καὶ τότε τὸ τεμάχιον λίθου πεντελικῷ ὕψ. 0,26 πλάτ. 0,28 καὶ πάχ. 0,08 τεθραυσμένον τὴν ἄνω καὶ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν καὶ ἔχον ὡς ἐξῆς

Ε Ρ Ι
 ↓ Α Ξ Τ Α Θ Μ ↓ Ι
 || Α Π Ο Π ||| Υ Λ Μ Α Χ Ε Ρ
 Δ Τ Τ Τ || Π Ρ Ο Ξ Ο Π Ο Ν Ο Ρ Μ Ο Ξ
 5 Ε ||| Ι Ο Ν Χ Ε Ρ Α Κ Ρ Α Α Ρ Ι Ξ Τ Ε Ρ Α Ξ Ι ,
 Η Η Ι .. ρ Δ Δ Δ Π Τ Τ || Ε Ρ Ι Ξ Τ Α Τ Α Ι Τ Ο Ι Ν Ν Ι Κ Α Ι Ν Τ
 Ε Ο Τ Ι Μ Ο Ξ Χ Ο Λ Α Ρ Λ Ε Υ Ξ Ε Κ Ο Π Α Ξ Π Ι Θ Ε Υ Ξ Α Ν Τ Ι
 Ο Ξ Δ Ι Ο Λ Ε Ι Τ Ο Ν Ο Ξ Α Χ Α Ρ Ν Ε Υ Ξ Λ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ξ ||
 Ι Δ Ε Ξ Ε Π Ο Ε Ξ Ε Ν Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν Α Λ Ε Ι Κ Α Θ Ε Κ Α Ξ Τ Ο Ν
 10 Ρ Ι Ξ Τ Ε Ρ Α Α Μ Φ Ι Δ Ε Α Χ Ρ Υ Ξ Ι Δ Ι Α Μ Ι Κ Ρ Α Ε Ι Κ Ο Ξ Ι
 ρ Ρ Ο Ν Α Δ Υ Ο Π Ο Δ Ε Δ Υ Ο : Χ ρ Η Η Η Η Δ Δ Δ Π Τ Τ || Χ Ε Ρ Δ
 Ρ Ο Τ Ε Ρ Ι Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ι Ο Ν Η Ο Π Ι Ξ Θ Ι Ο Ν Ξ Κ Ε Λ Ε Δ Υ
 Ν ||| Ι Μ Ο Δ Ε Μ Ο Ξ Ε Π Ο Ε Ξ Ε Ν Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν Α Λ Ε Ι Κ Α
 ||| Α Ξ Τ Ε Ρ Ε Χ Ε Ρ Α Ρ Ι Ξ Τ Ε Ρ Α Α Μ Φ Ι Δ Ε Α Π Ο Ξ Α
 15 ||| Χ Ξ Ι Α Α Μ Φ Ι Δ Ε Α Α Κ Ρ Ο Τ Ε Ρ Ι Ο Ν : Χ Χ Χ ρ Π Τ Τ
 Ε Λ Ε Δ Υ Ο : Χ Χ ρ Η Η Η Η ρ Τ Τ || Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Τ Α

[ἀκρωτή]ρι[ον]
 [ἐπόεσεν] σταθ[μὸν ἄγει καθ' ἕκαστον]
 || ἀπόπ[τ]υγμα, χεῖρ
 Δ Τ Τ Τ || πρόσωπον, ὄρμος, ὑ[ποδε]
 5 [ρις,] ἀκρωτήριον, χεῖρ ἄκρα ἀριστερά, σ[κέλ]
 [λει δύο,] Η Η Η Η ρ Δ Δ Δ Π Τ Τ || ἐπιστάται τοῖν Νίκαιν τ
 [Κλ]εότιμος Χολαργεύς, Σκόπας Πιθεύς, Ἄντι
 [σθένης(;)]ος Διογείτονος Ἀχαρνεὺς γραμματεὺς ||
 []ίδης ἐπόεσεν σταθμὸν ἄγει καθ' ἕκαστον
 10 [χεῖρ ἄκρα ἀ]ριστερά, ἀμφιδέα, χρυσίδια μικρὰ εἴκοσι
 πε]ρόνα δύο, πόδε δύο: Χ ρ Η Η Η Η Δ Δ Δ Π Τ Τ || χεῖρ δ
 [εξιά,
 ἀκρ]ωτήριον χρυσοῦν ὀπίσθιον. σκέλει δύο
 [ο,
 ν[Τ]ιμόδημος ἐπόεσεν σταθμὸν ἄγει κα
 [θ' ἕκαστον
] ἀστέρε, χεῖρ ἀριστερά, ἀμφιδέα, πούς ἀ
 15 [ριστερός,
 δε]ξιά, ἀμφιδέα, ἀκρωτήριον: Χ Χ Χ ρ Π Τ Τ
 [σκέ]λει δύο: Χ Χ ρ Η Η Η Η ρ Τ Τ || κεφάλαιον τὰ
 [πάντα

Οἱ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ μνημονευόμενοι ἐπι-
 στάται δὲν εἶνε ἀρχή τις ὠρισμένη, ὡς π. γ. οἱ
 ἐπιστάται τοῦ ναοῦ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος
 (C. I. A. II, 751 κ. ἐ.), ἀλλ' ἐξελέγησαν ἐπίτηδες
 ἵνα παραλάβωσι παρὰ τῶν κατασκευασάντων τεχνι-
 τῶν τὰς δύο Νίκας καὶ τινα ἄλλα, ἀγάλματα ἴσως.
 Τοιοῦτοι ἐπιστάται τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, ὡς καὶ παρ'
 ἡμῶν, ἐξεπίτηδες πρὸς ἓνα μόνον ὠρισμένον σκοπὸν
 αἰρεθέντες ἀναφέρονται καὶ ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1860
 ἀρ. 4108 στ. 84-87 (χειροτονῆσαι δὲ τὸν δῆμον

ἤδη τρεῖς ἀνδρας ἐξ Ἀθηναίων οἵτινες ἐπιμελήσον-
 ται τῆς τε ποιήσεως τῆς εἰκόνης καὶ τῆς ἀναθέσεως)
 καὶ ἐν C. I. A. I, 322 (πρβλ. καὶ C. I. A. II, 403
 καὶ 404). Εἶπομεν ὅτι οἱ ἐπιστάται εἶνε τρεῖς, διότι
 ὁ [. . . .]ος Διογείτονος Ἀχαρνεὺς εἶνε ὁ γραμ-
 ματεὺς αὐτῶν ὡς ἡ μετὰ τὸ γραμματεὺς κειμένη
 γραμμὴ ἐμφαίνει· ὀρθότερον βεβαίως θὰ ἦτο ἡ λέ-
 ξις γραμματεὺς νὰ προηγείτο τοῦ κυρίου ὀνόματος,
 ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐπιστάται προηγείται τῶν τριῶν ἄλλων
 κυρίων ὀνομάτων (πρβλ. καὶ C. I. A. I, 322). Τῶν

τριῶν ἐπιστατῶν ὁ Σκόπας εἶνε πιθανῶς ὁ ἐν C. I. A. I, 40 (Ὀλυμ. 88,1) ἀναφερόμενος.

Ὁ γραμματεὺς [. . .] ος Διογείτορος Ἀχαρνέως εἶνε ἴσως πατήρ Διογείτορος τοῦ Ἀχαρνέως τοῦ ἐπὶ Εὐθυκλέους ἄρχοντος (Ὀλυμ. 95,3) ταμίου τῶν ἱερῶν χρημάτων (C. I. A. II, 652 καὶ 653).

Οἱ ἀναφερόμενοι δύο τεχνῖται εἶνε μᾶλλον χρυσοουργοὶ ἢ ἀγαλματοποιοί, ὡς ὁ ἐν C. I. A. I, 176 Ἀθηνοκλῆς Δημοφῶντος Εὐπυρίδης (πρβλ. καὶ Boeckh: Staats hh. d. Ath. II, p. 228-231).

Αἱ δύο Νίκαι εἶνε βεβαίως ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν τοῦ Παρθενῶνος (C. I. A. I, 32, Ἀρποκρατίων ἐν λ. ταμίας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατράχ. 720).

Ὀλίγιστα καὶ μόνον τὰ βέβαια συνεπληρώσαμεν, διότι ἀδύνατον εἶνε καθ' ἡμᾶς νὰ ὀρισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων ἐκάστου στίχου. Ἐὰν τὸν στ. 16 ἠθέλομεν νὰ συμπληρώσωμεν κατὰ τὸν στ. 24 τοῦ C. I. A. II, 652 ὡς ἐξῆς ἀκρωτήριον χρυσοῦν ὀπί-

σθιον σκέλει δύο κτλ. τότε ἕκαστος στίχος θὰ συνέκειτο ἐκ 55 γραμμάτων.

Τὰ γράμματα εἶνε τῆς πρὸ Εὐκλείδου ἐποχῆς καὶ μετὰ τὸ 436 π. Χ. ὡς τὸ τετράγραμμον ξ δηλοῖ. Τὸ ἐν στ. 12 χρυσαῖν ἀντὶ χρυσοῦν εὔρηται καὶ ἐν C. I. A. II, 652. Πλημμελήματα πνευματισμοῦ, οἷον ἐν τῇ λέξει ὄρμος (στ. 4) καὶ ὀπίσθιον (στ. 12) εὔρηται καὶ ἐν C. I. A. I, 324. Τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀντικείμενα εὔρηται πάντα ἐν C. I. A. II, 652, πλὴν τοῦ ἐν στ. 4 πρόσωπον, ὅπερ ὁμῶς εὔρηται ἐν C. I. A. I, 170,8. πρόσωπον ὑπάργυρον κατάχρυσον, καὶ τοῦ ἐν στ. 14 ἀστέρε.

III

Ἐνθα καὶ τὰ ἀνωτέρω δύο εὔρεθη καὶ τὸ ἐξῆς τεμάχιον λίθου πεντελικοῦ πάντοθεν τετραυσιμένου πλὴν τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς καὶ ὕψ. 0,19, πλάτ. 0,30, πάχ. 0,09 ἔχον ὧδε:

Ν Ξ Γ Μ
 Τ Ο Υ Δ Υ Ν // Ι Ι Ι
 Η Ξ Ι Μ Ο Υ Ξ Ε Α Υ Ι
 Ι Τ Ι Μ Η Θ Η Ξ Ο Ν Τ Α Ι Υ Π Ο
 5 Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ε Ι Β Ο Υ Λ Ε Ι . Ο Υ <
 Α Χ Ω Ξ Ι Ν // Ρ Ο Ε Δ Ρ Ε Υ Ε Ι Ν Ε Ι Ξ Τ Η Ν Γ Ρ Ω
 Ψ Χ Ρ Η Μ Α Τ Ι Ξ Α Ι Π Ε Ρ Ι Τ Ο Υ Τ Ω Ν Γ Ν Ω Μ Η Ν
 Θ Α Ι Τ Η Ξ Β Ο Υ Λ Η Ξ Ε Ι Ξ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Ο Τ Ι Δ Ο
 Γ Λ Ε Ι Ε Π Α Ι Ν Ε Ξ Α Ι Μ Ε Ν Π Υ Θ Ω Ν Α Δ Η Μ Ε Ο Υ
 10 Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ξ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ω Ι Ξ Τ Ε Φ Α
 Ν Ο Μ Ο Ν Ε Υ Ν Ο Ι Α Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Φ Ι Λ Ο Τ Ι
 Ψ Λ Η Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Ε Ι Ν Α Ι
 Ψ Ξ Ε Γ Γ Ο Ν Ο Υ Ξ Α Υ Τ Ο Υ Κ
 Λ Η Ξ Κ Α Ι Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι
 15 Γ Ρ Α Ψ Α Ι Δ Ε Τ Ο Δ Ε
 Η Μ Ο Υ Ε Ν Ξ Τ Η
 Γ Ι Ε Ι Ξ Δ Φ
 Γ Ι

συμπληρούμενον ὡς ἐξῆς:

νσυμ.

[αύ] τοῦ δύν[αμιν. Ὅπως οὖν καὶ οἱ ἄλλοι παρέχουν]

[χρ]ησίμους ἑαυ[τοὺς φιλοτιμῶνται (;) εἰδότες δ]

[τι] τιμηθήσονται ὑπὸ [τῶν Ἀθηναίων ἀγαθῇ τύχ]

- 5 [η] δεδόχθαι τῆ βουλῆ [τ]οῦ[ς] προέδρους οἱ ἄν λ]
 άχωσιν [π]ροεδρεύειν εἰς τὴν πρώ[την] ἐκκλησίαι]
 [ν] χρηματίσαι περι τούτων, γνώμην [δὲ] ξυμβάλλε
 [σ]θαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅτι δο[κεῖ] τῆ βο]
 [υ]λῆ ἐπαινεῖσαι μὲν Πύθωνα Δημέου [. κ]
 10 αἱ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶ στεφάν[ω] κατὰ τὸ
 [ν] νόμον εὐνοίας ἔνεκα καὶ φιλοτι[μίας] τῆς πρὸ
 [ς] τὴν βου]λῆν καὶ τὸν δῆμον· εἶναι [δὲ] αὐτὸν Ἄθην]
 [αἶον καὶ τοῦ]ς ἐγγόνους αὐτοῦ κ[αὶ] εἶναι αὐτῶ]
 [γράφασθαι] φυ]λῆς καὶ δήμου καὶ [φρατρίας] ἧς ἄν]
 15 [βούληται· ἀνα]γράφαι δὲ τόδε [τὸ ψήφισμα τὸν γρ]
 [αμματέα] τοῦ δ]ήμου ἐν στή[λῃ] λιθίνῃ καὶ στήλ]
 [αι ἐν ἀκροπόλε]ι· εἰς δ[ὲ] τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλ]
 [ῆς μερίσαι] τοὺς ἐ]πί [τῆ] διοικήσει ΔΔ (;) δραχμᾶς]

Τὸ τεμάχιον τοῦτο εἶνε προβούλευμα, δι' οὗ προ-
 τείνεται νὰ ἐπαινεθῆ μὲν καὶ στεφανωθῆ Πύθων ὁ
 Δημέου, νὰ ἀπονεμηθῆ δὲ αὐτῶ καὶ τοῖς ἐγγόνους
 αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου Ἀθηναίου. Ὁ Πύ-
 θων οὗτος, οὗ τὸ ἐθνικὸν δὲν δυνάμεθα νὰ συμπλη-
 ρώσωμεν (τὸ Πλαταιέα πληροῖ ἀκριβῶς τὸν κενὸν
 χώρον), εἶνε ἡμῖν ἄλλοθεν ἄγνωστος. Ἡ ἐπιγραφή

αὕτη ἀνακτέα περὶ τὸ τέλος τοῦ 4 αἰῶνος ἢ τὰς
 ἀρχὰς τοῦ 3 ὡς δηλοῦσι αἱ λέξεις τοὺς ἐπὶ τῆ διου-
 κήσει (ἴδ. Reinach: *Traité d'épigraphie grecque*
 p. 315).

Ἐν Ἀθήναις, κατὰ Μάιον τοῦ 1887.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΓΑΛΜΑΤΙΟΝ ΑΘΗΝΑΣ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Πίναξ 4).

Τὸ ἐν τῷ πίνακι 4 δημοσιευόμενον χαλκοῦν εἰ-
 δώλιον τῆς Ἀθηναῖς εἶνε ἐν τῶν τελευταίων εὐρη-
 μάτων τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀνασκαφῶν. Ἀνευρέθη
 κατὰ τὸ βόρειον τεῖχος ἀκριβῶς ἔναντι τῆς βορείου
 τοῦ Ἐρεγθείου εισόδου εἰς βάθος 2 1/2 μέτρων ὑπὸ
 σπόνδυλον κίονος ἐντετειγισμένον. Πλησίον τούτου
 ἀνευρέθη καὶ ἀρχαῖκόν ἀγάλμα λιθίνον γυναικός,
 ὁμοιον, ὡς πρὸς τὸν τύπον, τοῖς πέρυσιν ἀνευρε-
 θεῖσι. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο, ὅπερ, μὴ ἀφορώντες
 εἰς τὸ ὀλοτελές τῆς μορφῆς, προσφορώτερον θὰ
 ἀπεκαλοῦμεν «διπλοῦν ἀνάγλυφον», ἀποτελεῖται
 ἐκ δύο λεπτῶν χαλκίνων πλακῶν, ὧν ἐκάστη, ἰδίᾳ
 εἰργασμένη οὔσα καὶ σφυρήλατος, εἰκονίζει οἰονεὶ
 ἐν ἀναγλύφῳ, τὴν ἐν καταγραφῇ τῆς Ἀθηναῖς μορ-
 φήν. Αἱ δύο ἀναγεγλυμμένοι πλάκες αὗται, κεκολλη-
 μέναι οὔσαι καὶ διὰ λεπτῶν ἤλων ἐνιαχοῦ συν-

δεδεμέναι, συναποτελοῦσιν ὀλοτελές εἶδωλον, αὐ-
 τὴν τὴν Ἀθηναῖν ὀλόκληρον καὶ ὀρατὴν ἐκατέρω-
 θεν αὐτοτελῶς. Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγαλματίου
 τούτου εἶνε, ὅσον ἡμῖν γνωστόν, πρωτοφανής· εἶνε
 ὁμῶς διδασκτικὴ διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἡ τοῦ σώ-
 ματος παράστασις βαθμηδὸν ἀπετελέσθη μονομε-
 ρῶς καὶ αὐτοτελῶς. Ἡ καταγραφὴν ἐν ἀναγλύφῳ
 ἀπεικόνισις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ πρόχειρον
 καὶ κοινὸν πρότυπον ἔχουσα τὴν ἐπὶ ἀγγείων γρα-
 πτὴν παράστασιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ὥφειλε
 πρωϊαίτερον ν' ἀναπτυχθῆ καὶ τελειότερον νὰ ἐξα-
 σκηθῆ ἢ ἡ κυρίως ἀγαλματοποιία. Ἡ σύγκρισις
 τοῦ ἀναγεγλυμμένου, οὕτως εἰπεῖν, εἰδωλίου τού-
 του τῆς Ἀθηναῖς πρὸς ἕτερα τῆς Ἀκροπόλεως
 χαλκᾶ ἀγαλμάτια τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου,
 ἀλλὰ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον πεποιημένα, φανε-